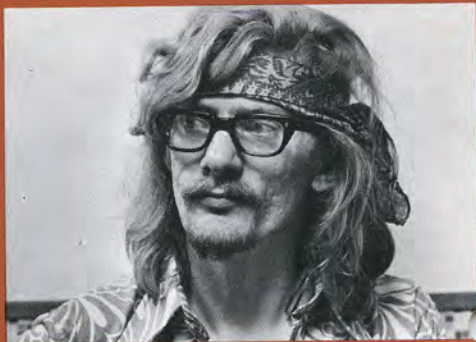

**.kære
irene**

CHR. BRAAD THOMSEN

Instruktøren af »Kære Irene«, Chr. Braad Thomsen, er uddannet som journalist og begyndte at skrive om film med det udtrykkelige mål selv en dag at komme til at lave film. Han har været medarbejder på Aarhus Stiftstidende, Land og Folk, BT og Alt for Damerne og er fortsat en flittig bidragsyder til Danmarks Radios filmkronik, Kosmorama og diverse udenlandske filmtidsskrifter. Han er uddannet som instruktør fra Den danske Filmskole, og hans afgangsfilm »Revolution« har repræsenteret Danmark ved adskillige kortfilm-festivaler i udlandet.

At lave en film er som at få et barn. Der er gået præcis 9 måneder, fra det første billede kom i kassen og til »Kære Irene« var helt færdig i en standardkopi – 9 måneder, der ikke har været mindre smertefulde eller mindre fulde af glæde og forventning end den vordende mors ventetid.

Og jeg har det med »Kære Irene« som enhver mor har det med sit barn: jeg elsker filmen, og for hver fejl jeg opdager i den, kommer jeg trodsigt til at holde mere af den. Som alle forældre bruger jeg megen tid på at finde ud af, hvilke egenskaber eller detaljer filmen har arvet fra mig, men som andre forældre er jeg gladest for de ting, hvor filmen er forskellig fra mig selv, og hvor den har fået tilføjet egenskaber, som jeg ikke har givet den.

Filmens smukkeste billede er skabt af Vorherre selv: Det er scenen, hvor Ebbe og Irene mødes påny på Gråbrødre Torv og bliver venner, efter at han har revet parykken af hende. I deres nyfundne venskabs rus ser vi dem sprænge den snævre billedramme, de hidtil har været spærret inde i, og i et smukt totalbillede i fugleperspektiv vandrer de ud på den åbne plads og blander sig i menneskemængden. I samme øjeblik begynder alle menneskene at klappe, og Ebbe og Irene modtages af den skønneste brudemusik. At alle mennesker klapper lige præcis der, i filmens lykkeligste scene, er skænket os af Vorherre!

Lige så glad er jeg for dialogen i den scene hvor Irenes 4-årige datter Trine pludselig ved morgenbordet begynder at tale om døden og så tilføjer fortrøstningsfuldt, at hendes elskede legekammerat Rasmus bestemt ikke er død, »for så skulle jeg i hvert fald osse være død«. Uden at vide det har den 4-årige Trine ved sin tilstedeværelse fortalt os om den stærkeste mulige kontrast til det kærlighedsløse univers, filmens hovedpersoner vandrer rundt i. Det er ikke mig, men Vorherre, der har skrevet hendes dialog.

Jeg er osse lykkelig for den svenske skuespillerinde Agneta Ekman. Ligesom barnet er hun et frisk vindpust fra en helt anden verden, hvor mennesker endnu forstår at elske hinanden og være glade sammen. Hendes improviserede historie om sin egen kærlighedslykke finder jeg meget bevægende, og i det hele taget holder man som instruktør mest af de scener, man netop ikke selv har instrueret og skrevet dialog til, men hvor dialogen er opstået spontant på stedet skabt af de medvirkende selv i den situation, de er blevet placeret i. Det gælder diskussionen mellem Irene (Mette Knudsen) og hendes chef, Erik Nørsgaard, hvis portræt af en kynisk, moderne filmudlejer er så rigtigt, at man skulle tro, han selv tilhører slagsen, hvis ikke man vidste, at han er en overordentlig progressiv juridisk medarbejder ved »Politiken«. Det samme gælder abort-diskussionen mellem Irene og Vagn Peyk, og helt forrygende finder jeg scenen, hvor Ebbe (Sten Kaalø) udfolder sig over for sin elskede Irene ved middagsbordet.

De fleste forældre holder sikkert mest af deres børn, når børnene er i stand til at udvikle deres egen personlighed inden for de praktiske rammer, forældrene må lægge om deres tilværelse. Sådan har jeg det osse med »Kære Irene«: jeg synes, filmen er smukkest, hvor personerne udfolder sig friest inden for de givne rammer. Men da filmen jo desværre handler om rammer, som ikke kan sprænges af personerne, er disse scener få og korte, — men de er der og lyser i filmens iøvrigt meget depressive og klaustrofobiske atmosfære. På grund af disse scener er »Kære Irene« trods alt en optimistisk film. **Chr. Braad Thomsen.**

kære irene

I hovedrollerne

IreneMette Knudsen
Ebbe, hendes elsker Sten Kaalø
Claus, hendes mand ... Ebbe Kløvedal
Agneta Agneta Ekmanner
Damen med hatten Elin Reimer
Manden ved biografen ... Poul Malmkjær
Hr. Thorsen, Irenes chef . Erik Nørgaard
Værtinden Birgit Brüel
Irenes kollega Bent Conradi
Chefredaktøren Børge Høst
Den lesbiske pige Susanne Giese

Desuden medvirker: Olaf Nielsen, Vagn Peyk, Lene Larsen, Kasper Neergaard, Niels Ufer, Katrine Behrendt, Steen Grove Møller, Bodil Birket-Smith, Mary Berntsen.

Instruktion Chr. Braad Thomsen^o
Manuskript Chr. Braad Thomsen og
Mette Knudsen
Kamera Dirk Brüel
Lyd Gert Madsen
Musik Blue Sun
Produktionsledelse Gert Fredholm
Stills Freddie Tornberg
Klip Anders Refn
Lys Per Jørgensen
Instruktør-assistent Esben Højlund Carlsen
Produktions-assistent Erik Crone
Foto-assistent Teit Jørgensen,
Andr. Fischer-Hansen
Tone-assistent Søren Ellesøe
Produktion Kollektiv Film

kære irene

Irene kan ikke finde ud af sin tilværelse. Og slet ikke af kærligheden. Hun blev gift med Claus for nogle år siden, fordi de skulle have et barn. Hun prøvede forgæves på at få abort, men nu er hun lykkelig for sin lille pige og kan for hendes skyld ikke overse en skilsmisse. For barnet forguder sin far. Irene holder også på en måde af Claus, men har ikke det samme nære forhold til ham som til vennen Ebbe.

Ebbe er journalist og bliver i filmens begyndelse fyret fra sin avis, fordi han er politisk uenig med redaktionen. Han og Irene har haft et forhold i nogle år. Claus har hidtil ikke vidst noget om det, men er begyndt at ane det.

Irene kan snakke med Ebbe, føler sig tryk sammen med ham, men hans voldsomme forelskelse kan pludselig trætte hende, og hans lidt klodsede erotik er årsag til at hun heller ikke seksuelt finder den lykke, hun søger.

Hun er en moderne, velbegavet pige med et godt job som pressesekretær på et filmselskab. Men også i arbejdet har hun problemer, fordi hun ikke får lov at lave lødig reklame for de film, hun bryder sig om.

Erotik er hun meget frisindet, men ingen af de løse forhold, hun prøver for måske at finde det hun søger, giver hende nogen rigtig glæde. Hverken Ebbe eller Irene synes i stand til at knytte forbindelser til andre mennesker. Ebbe opbruger simpelthen alle sine følelser på sin tilbedelse af Irene, og de mennesker, de tilfældigt møder – i busser, på værtshuse, gadehjørner og biografer, synes alle at lide af samme kontaktløshed. Kun i veninden, den svenske skuespillerinde Agneta Ekmanner, møder Irene den livsglæde og harmoni, som hun drømmer om selv at opnå. Da Agneta fortæller om sin kærlighed til sin mand, siger Irene: »Hvor har du været heldig.« »Det er ikke et spørgsmål om held, men om at træffe et valg, følge sine tilskyndelser og så tage skridtet fuldt ud,« svarer Agneta.

Da Irene endelig **bliver nødt til** at vælge, er det – måske – for sent.

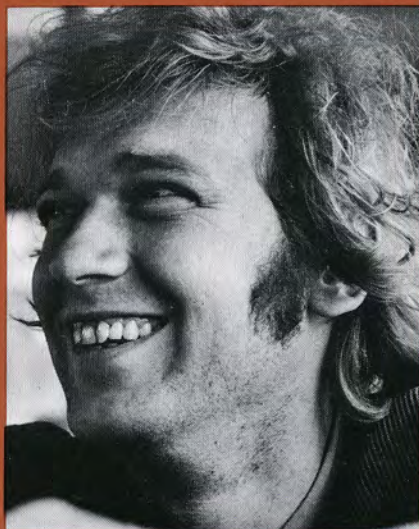

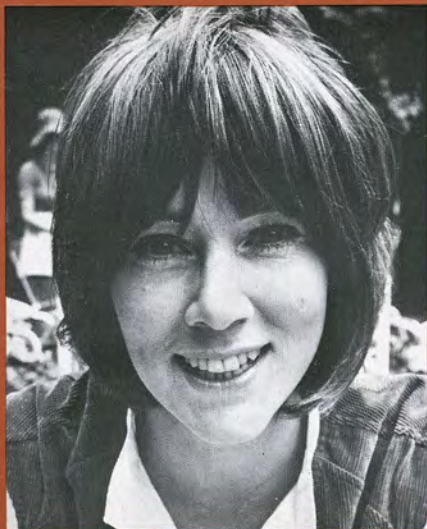
METTE KNUDSEN

Mette Knudsen debuterer på spillefilm i den kvindelige hovedrolle i »Kære Irene«. Til daglig læser hun fransk på Københavns universitet og er samtidig filmkritiker ved Politisk Revy og Kosmorama. Hun har tidligere medvirket i Chr. Braad Thomsens filmskolefilm »Den nye verden« og »Revolution«, og hun har desuden været med til at skrive manuskriptet til »Kære Irene« for på den måde at føle sig så fortrolig som mulig med den figur, hun skulle spille. Mette Knudsen drømmer i øvrigt ikke om nogen karriere som skuespillerinde, men foretrækker at stå bag kameraet. Umiddelbart før indspilningen af »Kære Irene« optog hun sin første kortfilm som instruktør. Den hedder »Fremmed« og i den lader Mette Knudsen fremmedarbejderne komme til orde for at fortælle, hvordan de befinder sig i Danmark.

STEEN KAALØ

Sten Kaalø debuterede som skuespiller på Studenterscenen og har desuden spillet i et Arrabal-stykke på Boldhusteatret i København og på Jomfru Ane Teatret i Ålborg. På film kunne han ses som tjeneren i Frantz Ernsts »Ang. Lone«, men Kaaløs rolle i »Kære Irene« er hans hidtil mest krævende filmrolle. Kaalø har skrevet en af de senere års mest solgte danske digtsamlinger, »Med hud og hår«, som er forhandlet af Sigvaldi på Strøget, og han har desuden skrevet TV-dramatik, bl. a. »Ikke et ord om Harald«.

AGNETA EKMANNER

Agneta Ekmanner er en af Sveriges køndteste og populæreste skuespillerinder. Hun spiller sig selv i »Kære Irene«: en svensk skuespillerinde på besøg i København. Hun er gift med den svenske instruktør Jonas Cornell og har spillet hovedrollen i hans to første film »Kys og Kram« og »Som nat og dag«. Hun og Braad Thomsen traf hinanden på filmfestivalen i Cannes for tre år siden, og allerede ved den lejlighed gav hun løfte om under en eller anden form at medvirke i Braad Thomsens debutfilm. Hun holdt ord og kom til København for at medvirke gratis i filmen.

EBBE KLØVEDAL

Ebbe Kløvedal, der spiller Irenes mand, har under navnet Ebbe Reich været redaktør af Politisk Revy, højskolelærer på Askov og udenrigspolitisk redaktør ved Information. Han har desuden udsendt både digtsamlinger og udenrigspolitiske analyser i bogform. Som medlem af Kløvedal-kollektivet »Maos Lyst« i Hellerup har han taget navneforandring, og samtidig med at han beskæftiger sig med den ydre politiske verden, har han det seneste års tid med stigende interesse helliget sig den indre verden, stoffernes, metafysikkens og astrologiens verden. Efter udgivelsen af sin seneste bog »Alexander 666« blev han af en litterær kritiker sammenlignet med Charles Manson og erklæret farlig for sine omgivelser.

